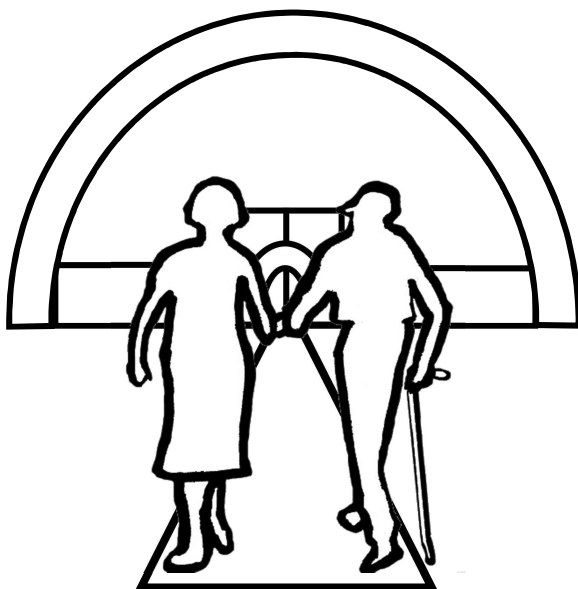

Overdenkingen

bij een Bijbeltekst

Simon Zwarts

Eerste uitgave februari 2020

Vormgeving en illustraties Marco Zwarts
Redactie Fred Zwarts en Marco Zwarts

Inhoud

De vreze des Heren is het begin van de wijsheid.....	8
Tweeërlei leven.....	12
Gooit U ook wel eens met stenen?.....	16
Bent U ook waakzaam?.....	19
Palmtak of geloof.....	23
Bent U ook een geestelijk mens?	27
Houd vast wat U hebt!	31
Blind of ziende?	35
Gods Woord door mensenwoord	39
Gebruikt U ook Uw paspoort voor de hemel?.....	43
Ingaan in de rust.....	46
Advent-verwachting.....	50
De eer en grootheid van God	54
Overgaan.....	57
Bent U ook een overwinnaar?	60
Verlaten.....	64
Pinksteren.....	67
Reformatie.....	71
Kennen	75
Heeft U ook een oor om te horen?	79
Onberispelijk.....	83
Vergezichten	87
Op weg naar tweeërlei oogst.....	91
Laat U zich ook vergaderen?.....	95
Leven en dood.....	99
Tweeërlei advocatuur.....	103
De dag des Heren	107

De toekomstige eeuw	111
Immanuel	115
Het rechtsgeding	119
De strijd beëindigd.....	123
Het witte paard.....	127
We zijn op weg	131
Wie wordt behouden?	134
Het komende koninkrijk.....	138
De stad van God.....	142
Houdt vast aan mijn Naam.....	146
Oordeel en vrijspraak.....	150
Drinken om te leven.....	154
Zegel en verzegeling.....	158
Van de Hof naar de Stad	162
Belofte en vervulling.....	166
De Here heeft heil verschaft.....	170
Van strijd en overwinning.....	175
De Man naar Gods Hart	179
Ere zij God en vrede op aarde	183
Het koninkrijk der hemelen.....	187
Tempelbouw.....	191
De stem van het bloed.....	195
Bevrijding.....	199
Pinksteren: het feest van de voleinding.....	203
Het aangename jaar van de Here.....	207
De twee getuigen.....	211
Let op je woorden	215
Gods tijdrekening.....	219

De koning op de troon.....	223
De toekomst veilig gesteld.....	227
De stad van Gods verbond.....	231
Pasen in Korinthe.....	235
Het hemels heiligdom.....	239
Een open hemel.....	243
De ondergang van een machtig rijk.....	247
Vrede op aarde! Wanneer?.....	251
De Vader zendt zijn zoon.....	255
Het komende vrederijk.....	259
Geboren onder de wet.....	263
De Here is een schuilplaats.....	271
De laatste etappe.....	275
Metamorfose (verandering).....	279
Wandelen.....	283
Jezus de Bidder.....	287
Bemoediging.....	291
Jezus, de opstanding en het leven.....	295
De wijsheid van de Prediker.....	297
De God van Sem is de God van de hele wereld.....	300
Hanna en Maria's beurtzang.....	304
Jezus, onze Leidsman en Hogepriester.....	308
Jezus en Judas.....	312
Jezus, de goede herder.....	316
Het einddoel is hemelvaart.....	320
Gods hoge weg.....	324
De ongelovige vader.....	328
Burger van het koninkrijk?.....	331

Toekomstverwachting	334
Ikabod	337
Aangaan of heengaan	341
De dag des Heren	345
De stad van de toekomst	349
Wie is als God?	353
De weg naar het heiligdom is geopend	357
Elia's klacht.....	361
De tweede Adam verzocht door de gevallen engel.....	365
De ark van het verbond	369
De troonwagen van God	373
Index van gebruikte Bijbelboeken	377

Overdenkingen

bij een Bijbeltekst

De vreze des Heren is het begin van de wijsheid

Zo aan het eind van het jaar is Psalm 90 een veel gelezen Bijbelgedeelte. God die een toevlucht is van geslacht tot geslacht. En de vergankelijkheid van de mens wordt er zo duidelijk in verwoord. Ja, daarom is deze psalm echt een oudejaarspsalm.

Ik wil met U enige gedeelten van deze psalm wat nader bezien. Vaak wordt gedacht dat dit gebed van Mozes alleen slaat op de geschiedenis van Israël in de woestijn. Maar er zijn allerlei aanwijzingen in deze psalm die er op duiden dat deze psalm ook een algemene beschrijving geeft van het mensenleven. Hij slaat dan namelijk ook rechtstreeks op ons leven. We mogen deze psalm heel concreet invullen in ons aller leven. Zo aan het eind van het jaar maken we vaak de balans op. We kijken terug naar de achterliggende tijden. De psalm zegt: leer ons onze dagen tellen. Dagen! We mogen terug zien op een jaar met 365 dagen. Dagen van vreugde, van verdriet, van gemis, misschien van eenzaamheid. In de wereld 365 dagen. Allerlei rampen, honger, oorlogen, aardbevingen overstromingen, de ziekte aids. Ook in ons persoonlijke leven 365 dagen van falen en zonden.

Over deze zaken gaat nu Psalm 90.

Deze psalm bestaat uit drie coupletten die U in Uw Bijbeltje zo kan zien. Het is een gebed van Mozes, de man Gods. Een gebed. Dat betekent dat Mozes maar niet zomaar in het algemeen klaagt. Zijn woorden verwaaien niet zomaar in de lucht. Nee, hij heeft voor zijn donkere klachten een adres. Hij gaat er mee naar God toe. Here, U bent een toevlucht van geslacht tot geslacht!

In het eerste couplet wordt de eeuwigheid van God geplaatst tegen de eindigheid van de mens.

Vers 2: eer de bergen geboren waren ... van eeuwigheid zijt Gij God

Vers 3: Gij doet de sterveling weerkeren tot stof.

Vers 4: Duizend jaren zijn in Uw ogen als de dag van gisteren

Vers 5: Gij spoelt hen weg als een slaap in de morgen

Kort samen gevat: God is en de mens gaat. God is eeuwig en de mens tijdelijk.

Maar zo had God het van het begin aan niet bedoeld. De mens was geschapen om te blijven. Om altijd met zijn God te leven. Maar door de zonde is dat mooie beeld van God verbroken. En Mozes klaagt als hij de resultaten vlak bij zich ziet. Een spoor van graven in de woestijn. En zo kunnen wij met Mozes klagen als we de gebrokenheid van het leven zien. De dood, die in deze wereld zijn intrede deed, hoort er niet bij. De dood is wezensvreemd aan de schepping. We worden telkens weer geconfronteerd met onze eindigheid, met de dood.

Daarom klinken in het tweede couplet die donkere tonen.

Vers 7: want wij vergaan door Uw toorn, door Uw grimmigheid worden wij verdelgd.

Vers 8: Gij stelt onze ongerechtigheden voor U en onze heimelijke zonden in het licht van Uw aanschijn.

Vers 9: Want onze dagen gaan voorbij door Uw verbolgenheid

Vers 10 spreekt over ons korte leven, 70 of 80 jaren en wij vliegen daarheen.

In deze verzen wordt ons de verschrikkelijke realiteit van Gods toorn voor ogen gesteld. Gods toorn over de zonde. Een toorn die in de wereld niet wordt herkend. Wel zijn er in de media allerlei berichten over rampen in de wereld. Maar nergens wordt erkend dat daarin Gods oordelen over de wereld razen. En wij? Herkennen wij de realiteit van Gods toorn, ook over onze zonden?

Daarom staat er in vers 12: leer ons zo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen.

Open onze ogen opdat wij Uw hand mogen herkennen. Dat wij wijs mogen worden. Wij kennen Gods toorn niet ten volle. Vers 11 zegt: Wie kent de sterkte van Uw toorn en Uw verbolgenheid naar dat Gij te vrezen zijt? Let op die woorden: te vrezen zijt. Dat betekent niet dat er angst is, vrees, nee, hier wordt met vreeze bedoeld de erkenning dat de Here God is en rechtvaardig in zijn daden. De erkenning

dat de Here terecht toornst over de zonde. Dan is de vreze des Heren het begin van de wijsheid. Alleen zo gaan we onze dagen tellen en een wijs hart bekomen. Door deze wijsheid leer je jezelf als zondaar kennen. Zo ontstaat er de ruimte van vers 13. Keer weer, o Here! Dan is er plaats voor het gebed om ontferming. Dan mag weer gevraagd worden zoals in vers 14: verzadig ons in de morgenstond met uw goedertierenheid, opdat wij jubelen en ons verheugen al onze dagen.

Dan komt in vers 15 de vraag naar de volledige compensatie, de volledige genoegdoening, het herstel van de oorspronkelijke situatie die God bedoelde toen Hij ons schiep. Verheug ons naar de dagen waarin U ons hebt verdrukt, naar de jaren waarin wij onheil hebben gezien. Daarvoor is geen ruimte in dit leven. Daarvoor is een nieuw leven nodig, een eeuwig leven. Dan komt er de volledige compensatie, ook voor de dood.

Want in vers 16 komt in zicht hoe het allemaal weer zo goed gaat komen. Laat Uw werk aan Uw knechten openbaar worden. Uw werk! Daar heeft Mozes in zijn gebed naar verlangd. Mozes die de smaad van Christus groter rijkdom achtte dan de rijkdom van Egypte. Mozes heeft getast naar de komende Christus. Hij heeft Hem van verre aanschouwd.

Over ons is Gods werk volkomen openbaar geworden. Wij weten van de vervulde beloften. Wij weten van een gekomen Christus. Hij heeft deze psalm volkomen vervuld. Want Hij heeft ons weer hersteld in ons ambt om beeld van God te zijn in deze wereld. Hij heeft de ontzagwekkende toorn waarvan deze psalm spreekt voor ons borgtochtelijk ondergaan en ons daarvan verlost. Hij heeft de dood, die scheppingsvreemde vijand, overwonnen zodat wij mogen leven. Zodat het nu weer mag worden: God is en de mens blijft.

Zo begrijpen we vers 17, dat een gebed is, maar ook in Christus een belofte: De liefelijkheid van de Here, onze God, zij over ons en be-

vestig Gij het werk van onze handen over ons, ja, het werk van onze handen bevestig dat.

Broeders en zusters, zo mogen we terug kijken op een jaar dat weer bijna voorbij is. Zo mogen we de dagen tellen. Dagen waarin om ons heen de toorn van God heel echt aanwezig was. Dagen waarin er elke dag weer ons falen was.

Maar, God zij dank, er was ook elke dag de liefelijkheid van de Here onze God. En vooruit kijkend naar het nieuwe jaar, ook naar de verdere toekomst, ook daar zal de liefelijkheid van de Here onze God er zijn, want zijn beloften in Christus zijn vast. Broeders en zusters, zullen we zo onze dagen tellen en een wijs hart bekomen? Denk er dan elke dag aan dat de vreze des Heren het begin van de wijsheid is.

Psalmen 90

Tweeërlei leven

Broeders en zusters. Deze avond wil ik het met U hebben over tweeërlei leven. Als ik zo om me heen kijk dan zie ik allemaal mensen met een heel leven achter de rug. Wat hebt U al niet meegemaakt, wat een herinneringen. Aan mooie dingen, waar je met vreugde op terug kijkt. Ook verdrietige dingen die je in het leven verder moet meedragen. Wat zegt de Bijbel nu over ons leven?

Het leven is een gave van God. Hij blies de mens de levensadem in, daardoor werd de mens een levende ziel. God schiep ons om als onderkoning op deze wereld te leven met als doel Hem als de schepper eer te geven. Wat geweldig mooi maakte de Here het allemaal, het paradijs, waarin de Here met de mens wandelde in de avondkoelte. De mens mocht eeuwig met zijn schepper in gemeenschap leven en werken, aan een nog mooiere toekomst. Dat was Gods plan.

Toen kwam die kwade dag dat de mens van God af viel. Toen de mens (en dat zijn wij!) in moedwillige ongehoorzaamheid Gods geboden overtrad. Toen kwam ook de straf: de eeuwige dood! Geestelijke dood, dat betekent geen gemeenschap meer met de Schepper, geen toekomst meer. Ook de lichamelijke dood zou komen. En dan zonder enige hoop. Voor altijd alleen maar zijn toorn! Uitzichtloos. Op geen enkele manier nog leven. Dringt dit goed tot U door?

En toen? God zij dank. Hij laat het er niet bij zitten. Ik lees U nu art. 17 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis voor.

“Wij geloven dat onze goede God, toen Hij zag dat de mens zich zo in de lichamelijke en geestelijke dood gestort had en zich volkomen rampzalig had gemaakt, hem in zijn wonderbare wijsheid en goedheid zelf is gaan zoeken, toen hij bevend voor hem vluchtte. God heeft hem getroost met de belofte hem zijn Zoon te geven die geboren zou worden uit een vrouw, om de kop van

de slang te vermorzelen en de mens voor eeuwig gelukkig te maken.”

Over die vervulde belofte gaat het ook in Johannes 5. In het voorafgaande gedeelte ging het over een genezing op de sabbat. En als de joden dan Jezus willen vervolgen zegt de Here Jezus: Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook. En in het gedeelte dat wij lazen komt de Heiland daar weer op terug. Hij is zo één met de Vader, dat alles wat de Vader doet ook door Hem mag worden gedaan. De Vader heeft aan Hem de beschikking gegeven over dood en leven. Zelfs het oordeel is door de Vader in Zijn handen gelegd. De Zoon doet leven wie Hij wil!

En dan komt in de volgende verzen, maar vooral in vers 24 de blijde boodschap van het evangelie. Hier wordt Gods belofte uit het verloren paradijs vervuld.

“Voorwaar, voorwaar ik zeg u”. Als Jezus deze woorden gebruikt dan heeft dat de kracht van een eed, het is waar en zeker. Je kan ook zeggen amen, amen, het zal waar en zeker zijn. Wat is er dan zo waar en zeker? Wel, “wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven”. Hij komt niet in het oordeel maar is overgegaan uit de dood in het leven.

Door deze belofde Zoon wordt ons het leven, zowel lichamelijk als geestelijk weer geschonken. Broeders en zusters, ziet U dat hier de paradijsbelofte wordt vervuld? En dat die belofte nu is vervuld?

Dat als je gelooft reeds nu en vandaag het eeuwige leven hebt. Dat de geestelijke dood voorbij is. Zullen we samen opnieuw verwonderd zijn over zoveel genade?

En zullen we ook met mededogen omzien naar al die “doden” om ons heen. Al die mensen die niet door het geloof een nieuw leven ontvangen. Want ieder die niet gelooft die blijft geestelijk dood, dat is, ver van de Here en Zijn gemeenschap en ook zonder vooruitzicht.

Er lopen op deze wereld tweeërlei mensen rond. Mensen die echt leven door het geloof en mensen die schijnbaar leven, maar levend dood zijn

Soms rijst de vraag of dit niet een te gemakkelijk evangelie is. Wat moeten wij dan doen? Broeders en zusters, ik denk dat het evangelie duidelijk is. Voor onze zaligheid kunnen wij niets doen. Wij geloven dat het enkel genade is. Voor honderd procent. In vers 21 staat het duidelijk: "De Zoon doet leven wie Hij wil." Hij schept in ons een nieuwe mens, Hij leidt ons door zijn Geest, zodat wij ook als nieuwe mens gaan leven en vruchten voortbrengen tot Gods eer.

Is dit idealistisch? Neen, de schrift kent de strijd van vlees tegen de Geest. Of van het kleine beginsel van gehoorzaamheid. En van de satan, de wereld en ons eigen vlees die niet ophouden ons aan te vechten, ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezès doods! Maar de Schrift leert ook dat wij, door het geloof, in Christus overwinnaars zijn. Dat niets (ook onze zonden niet) ons kan scheiden van Zijn liefde. Waarom? Omdat onze Heiland al onze zondesschuld heeft verzoend en alle gerechtigheid (dat is wat wij moesten doen) voor ons heeft volbracht. Dat geloven we toch? Laten we toch op zijn woord vertrouwen!

En de lichamelijke dood dan? Ook die heeft Christus voor ons voldaan. Daarin zit voor Gods kinderen geen straf meer. Onze belijdenis spreekt van een afsterven van de zonden en een doorgang naar eeuwig leven. In de volgende verzen wordt dat nog eens duidelijk door de Here Jezus beloofd.

Straks komt de dag dat ook de laatste beloften die God in het paradijs gaf worden vervuld. Dan mogen we als volmaakte mensen met lichaam en ziel weer aan God brengen de eer en de lof waartoe hij ons heeft geschapen. God is getrouw Zijn plannen falen niet. Ook niet Zijn plan dat Hij met ieder van ons heeft.

Ik wil eindigen met de troostvolle tekst uit Romeinen 8: 30: “die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft die heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.”
Amen.

Johannes 5: 19 - 29

Gooit U ook wel eens met stenen?

“Wie zonder zonden is werpe de eerste steen”. Een zin die komt uit de geschiedenis van Jezus die door de Farizeeën wordt geconfronteerd met een overspelige vrouw. Het is ook een zin die een eigen leven is gaan leiden. Het betekent dan dat je een ander, die iets verkeerd doet, niet moet vermanen. Want je bent zelf ook niet zo best. Wie zonder zonde is, die mag wat zeggen. En we zijn toch allemaal zondige mensen. Dus zeg maar nooit wat! Zelfs de kerkelijke tucht komt op de tocht te staan. Die kerkenraadsleden zijn toch ook maar zondige mensen? Moeten zij iemand vermanen, zelfs onder de kerkelijke tucht zetten? Laten ze eerst maar eens naar zich zelf kijken! Om de ware betekenis van die zin te begrijpen willen we de geschiedenis uit Johannes 8: 2 - 11 wat nader bezien.

Gedreven door hun verzet tegen Jezus, komen de Farizeeën naar Hem toe. Niet met zuivere bedoeling, maar om Hem te verzoeken. Ze brengen een vrouw mee die op heterdaad is betrapt op overspel. (Van de man die overspel bedreef horen we niets). Het is een duidelijke zaak, die vrouw moet worden gestenigd. De wet van Mozes is hier zeer duidelijk over. Waarom brengen ze haar dan bij Jezus? Wel, denken ze, die Jezus gaat altijd om met hoeren en tollenaars. Hij dineert met tollenaars en viert feest met een hele groep van dat gespuis. En..., hij neemt ook een loopje met de wet van Mozes, bijvoorbeeld, als het gaat over de sabbatsrust. En ze vragen: Mozes zegt: stenigen, maar wat zegt U? Ze verwachten blijkbaar dat Jezus het met het harde oordeel niet eens zal zijn. Hij is immers een vriend van zondaars en een schender van de wet? Het moet nu maar eens voor ieder duidelijk worden.

Dan wordt het heel stil op dat plein. Ieder begrijpt dat dit een frontale aanval is op Jezus. En dan gebeurt er dat wonderlijke. Jezus bukt zich en schrijft in de aarde en zegt dan, wie zonder zonde is werpe de eerste steen.

Het lijkt of Jezus zich er van af maakt, de vrouw in bescherming neemt. Maar het is niet zo. Hij is het eens met het oordeel dat Mozes heeft

voorgeschreven. Gooi de eerste steen maar, zegt hij. Maar gooi die steen alleen als je zelf, bewust van eigen zonde en zwakheid, uit liefde tot God wilt handelen. Je mag niet handelen, terwijl je zelf niet recht voor God staat. Als je zelf in zonde leeft.

Jesus geeft dat aan door tot tweemaal toe in de aarde te schrijven. Hij herinnert hen aan wat in Jeremia 17: 13 staat: Here, allen die U verlaten zullen beschaamd worden; wie afwijken zullen in de aarde worden geschreven. Dat betekent: die is vanwege zijn zondige levenswandel niets waard en zijn naam zal worden uitgewist. Een naam in de aarde geschreven, dat blijft niet. De Farizeeën hebben die vrouw gebracht niet uit liefde tot Gods wet. Ze zijn er eigenlijk wel blij mee. Het is een welkome gelegenheid om Jezus vast te zetten En de Farizeeën en de Schriftgeleerden, die de schriften zeer goed kennen, zij druipten af. Ze weten zich ontmaskerd. Zij mogen nu verder over dat woord van Jeremia nadenken. De vrouw blijft alleen achter.

Het laatste woord is aan Jezus. Hij is toch zonder zonde. Mag hij de eerste steen nu oppakken en gooien? Volgens de gegevens uit de wet van Mozes moesten de getuigen de eerste steen gooien en daarna het hele volk. Maar Jezus zegt: ook ik veroordeel U niet.

Let op, want dit is een hoogtepunt in de tekst. Jezus werpt geen steen, omdat hij dat ook niet mag. Niet mag, omdat hij geen getuige is, maar vooral van wege zijn taak in de wereld. Niemand heeft Hem als rechter aangesteld. Hij is gekomen om de last van de zonde te dragen. Eigenlijk zegt hij, vrouw ga maar naar huis, vrouw begin een nieuw leven. Ga maar, want ik word beladen met zonden, ook Uw zonden. Ook ik zal geen steen werpen, want ik draag de wereldschuld.

Broeders en zusters, dit is het evangelie van de overspelige vrouw.

Voor die vrouw toen en nu ook voor U en mij is er door het werk van Jezus een nieuw leven en telkens een nieuw begin. Hij heeft dat mogelijk gemaakt door onze zonden te dragen. Ach, broeders en zusters, het is het aloude en toch telkens weer nieuwe evangelie van de verzoening door voldoening. Hierin mogen wij rusten.

En leren we nu om maar niets te zeggen als iemand verkeerd handelt? Nee, nee. We leren van deze geschiedenis dat wij, onze eigen zwakheid

kennend, niet tegenover, maar naast een zondaar moeten staan. In diep besef van onze eigen kleinheid een ander op de goede weg helpen. Uit liefde tot God en in liefde tot de naaste.

Zo zal ook een kerkenraad ongehoorzamen tot de orde roepen door de tucht. In besef van eigen kleinheid, maar uit liefde tot de Here.

Zullen we zo het vermaan van elkaar aanvaarden? Zullen we zo leren van onze Heiland wat het betekent als we een steen werpen om iemand uit liefde te behouden.

Een steen werpen, dat betekent dus vol liefde, bewust van eigen gebrekkigheid, een ander vermanen. Om hem of haar te behouden, te bewaren bij de liefde van God.

Zo nemen we elkaar mee op de weg, om samen te verschijnen voor God in Sion.

Johannes 8: 2 - 11

Bent U ook waakzaam?

Toch wel een vreemde man, die Noach, vinden de mensen. Niet alleen dat hij zulke vreemde opvattingen had over hoe je in deze wereld moet leven. Hij was ook letterlijk de enige in de wereld die vond dat je moet leven zoals God het wilde. Dat je alleen zo echt gelukkig kunt zijn. Niet doen wat je zelf leuk en fijn vond, genieten van het leven, desnoods ten koste van een ander. Ja, zo deden de mensen in Noachs dagen. De Here zag dat al wat de mensen dachten alleen maar boos was! Zo staat het in Genesis 6. De aarde was verdorven voor Gods aangezicht en de aarde was vol geweldenaar. Al wat leeft had zijn weg op aarde verdorven. Is het een wonder dat Noach opvalt? Want Genesis 6 zegt van Noach, dat hij onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man was, hij wandelde met God. Kun je je voorstellen dat zijn tijdgenoten hem een vreemde man vonden?

Daar kwam nog iets bij. Die Noach gaat, zomaar midden op het land, een schip bouwen. Een heel vreemd schip. Het zal alleen kunnen varen als het hele land onder water komt te staan. En dat zegt Noach dan ook tegen de mensen. Hij vertelt van het ingrijpen van God en dat er straks alleen redding is in de ark. De hele wereld zal onder water komen te staan, alles wordt weg gespoeld.

Maar wie gelooft zoiets nou. Je bent toch gek als je dat gelooft. En ze leven gewoon verder. Je laat je toch niet ophouden door zulke onheilspraatjes.

De mensen eten en drinken. Er worden huwelijken gesloten en toekomstplannen gemaakt. En Noach gaat door. Hij blijft werken aan het schip en hij blijft spreken, hij blijft waarschuwen. Ten slotte zijn hij en zijn gezin de enige in de wereld die nog geloven. Het zal voor hem ook best weleens moeilijk zijn geweest. Als je de enige in de wereld bent die nog gelooft in God. Hoe heeft hij het volgehouden! Hebreeën 11 zegt dat Noach dat alleen maar kon door het geloof. Dat maakte hem onaantastbaar voor alle spotternij.

En dan ineens gebeurt het ook. Onverwachts. De aarde spuwt water en uit de hemel stort het water neer. De mensen zien dat de ark gaat drijven. Noach had gelijk. Maar het is te laat. Zij allen gaan ten onder door Gods oordeel.

Deze geschiedenis haalt Jezus aan als voorbeeld in Mattheüs 24, waar de Here de komst van de Zoon des mensen aankondigt. Als Hij komt ten oordeel!

De Here heeft een tekening gegeven van hoe het in de eindtijd op de aarde zal toegaan. Vers 10: zij zullen elkander overleveren en elkander haten.

Vers 12: omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen.

En hoe de mensen in de eindtijd leven staat in de verzen 37-39: Want zoals het was in de dagen van Noach zo zal het zijn bij de komst van de Zoon des mensen. Want zoals zij in die dagen voor de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag dat Noach in de ark ging, en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.

Herkennen we de wereld waarin wij leven? Een wereld waarin God en Zijn woord steeds minder plaats hebben. Wij leven in een land waarin stelselmatig alles wat aan Gods wetten herinnert, wordt afgebroken. Een wereld waarin het zoeken van eigen plezier en genot het enige is wat de massa beheerst. Waar de naastenliefde plaats maakt voor individualisme waarbij het eigenbelang op de eerste plaats komt.

Laten we ons waarschuwen door de gelijkenis van de vijgenboom? Aan de boom kan je zien dat de zomer nabij is, als de bladeren uitspruiten. Zo kan je, als je om je heen ziet, zien dat de Zoon des mensen eraan komt. Daarom wekt Jezus zijn hoorders, en ook ons, op om waakzaam te zijn.

De apostel Petrus schrijft er ook over in zijn tweede brief. Hij schrijft in hoofdstuk 3 over spotters die naar hun eigen begeerten wandelen en die zeggen: waar blijft de belofte van zijn komst? Zij zeggen: er verandert niets, alles blijft het zelfde, er zal heus niets gebeuren. Petrus wijst dan

ook op het gebeuren met de zondvloed. Het plotselinge en onverwachte.

Toen de zondvloed voorbij was heeft de Here beloofd dat Hij de aarde niet weer door water zal doen vergaan. Als teken gaf Hij de regenboog, teken van zijn trouw.

Petrus openbaart ons dat de Here de aarde toch nog een keer zal slaan. Nu niet met water maar door vuur. Als een oordeel over de goddeloze mensen. Ja, de dag des Heren zal volgens Jezus en ook volgens Petrus, die hier zijn Heer na spreekt, komen als een dief in de nacht. De nadruk valt telkens op het onverwachte. Zowel bij Noach als in de eindtijd is er de plotselinge vervulling van de profetie.

Wat is nu de boodschap die uit dit alles naar ons toekomt?

In de eerste plaats de woorden van de Heiland in vers 44. "Daarom weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen." Bereid, voorbereid zijn op zijn komst. Hoe doe je dat dan? Hoe bereid je jezelf voor op zijn komst?

De Here Jezus spreekt in dit verband over de trouwe slaaf die zijn meester verwacht en zo trouw zijn werk doet. Ook Petrus geeft een antwoord op de vraag hoe je je moet voorbereiden op die onverwachte ontmoeting met de Zoon des mensen.

In 2 Petrus 3 11, 12, waar staat: "Daar al deze dingen aldus vergaan, hoedanig behoort gij dan te zijn in heilige wandel en godsvrucht, vol verwachting U spoedende naar de dag Gods, ter wille waarvan de hemelen brandende zullen vergaan en de elementen in vuur zullen wegsmelten."

En in vers 14 "Daarom geliefden, bijvert U in deze verwachting, onbevlekt en onberispelijk te blijken voor Hem in vrede."

Dat is nogal wat. Is die opgave niet te moeilijk voor ons? Onbevlekt en onberispelijk! Kunnen wij zo voor God zijn? Wij zijn toch kleine mensen, zondaren. Zelfs onze beste werken zijn nog met zonden bevlekt en dan onberispelijk, vlekkeloos!

Hoe kunnen wij, als wij voor Gods heilige witte troon verschijnen moeten, onbevreesd zijn, omdat wij vlekkeloos en onberispelijk zijn?

Broeders en zusters, we mogen om die vraag te beantwoorden weer terug naar Hebreeën 11. Hoe kon Noach het allemaal volhouden? Door het geloof! Zo kunnen ook wij door het geloof onberispelijk en onbevlekt zijn. Door het geloof in Jezus Christus.

Want het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. Dat is het blijde evangelie waarop we altijd weer mogen terugvallen.

God ziet ons aan in Christus, Zijn gerechtigheid en zijn heiligheid zijn de onze. Zo mogen wij door onze Heiland onbevlekt en onberispelijk zijn. En zoals het oude doopsformulier zegt: We mogen zonder schrik voor Zijn troon verschijnen.

Wees dus waakzaam en geloof het evangelie.

Mattheüs 24: 32 - 42

Palmtak of geloof

Zondag a.s. is het in het kerkelijke jaar een bijzondere zondag. Het is dan Palmpasen. Op die dag wordt de intocht van de Here Jezus in Jeruzalem herdacht. Jezus nadert hier het eindpunt van een lange weg. Laten we Hem op het laatste gedeelte van die weg volgen.

Jezus is op weg naar Bethanië. Zijn vriend Lazarus is gestorven. Hij gaat weer naar Judea, een gevaarlijke plaats. Want al eerder is geprobeerd om Hem om te brengen. Zijn discipelen zeggen tegen elkaar: “Laat ons maar met Hem meegaan en met Hem sterven”. Zij voelen wel aan dat het op een beslissing gaat uitlopen.

In aanwezigheid van een grote schare heeft een diep ontroerde Jezus zijn vriend Lazarus op gewekt uit de doden. Daarmee gaf Hij nogmaals te kennen dat Hij de macht had over de dood. Dat Hij echt de beloofde Messias was. “Wie in mij gelooft zal leven al is hij gestorven”.

De scharen die Hem volgen reageren hierop verschillend. Sommigen geloofden in Hem, anderen liepen naar de Farizeeën om te vertellen wat Jezus had gedaan. De Farizeeën besluiten dan Hem te doden. “Het is beter dat er één mens sterft, dan dat het gehele volk verloren gaat”, zo profeteert de hogepriester. Er gaat een bevel uit van de overpriesters en de Farizeeën om Hem aan te geven als zijn verblijfplaats bekend is. Dan kunnen zij Hem grijpen en zo mogelijk ter dood brengen. Maar niet op het Paasfeest, dan ontstaat er te veel drukte.

Maar Jezus weet dat Hij juist als paaslam moet worden geslacht. Daarom verbergt Jezus zich nog enige dagen in het gebergte van Efraïm, want zijn tijd is nog niet gekomen.

Dan, zes dagen voor het paasfeest is het moment gekomen voor de laatste etappe van zijn lijdensweg. Hij gaat op naar Jeruzalem. De inwoners van Jeruzalem zijn in spanning. Zij spraken met elkaar: “Wat denk je, zou Hij wel op het feest komen”?

En dan volgt die intocht in Jeruzalem. De vervulling van de profetie van Zacharia: “Wees niet bevreesd, dochter van Sion, zie Uw Koning komt, gezeten op het veulen van een ezel”. De scharen reageren heel enthousiast. De mensen die de opwekking van Lazarus hebben gezien vertellen wat er gebeurd is. De mensen zijn opgetogen!

“Hosanna, gezegend Hij die komt, in de naam des Heren”, zo roepen zij. En ze roepen: “De koning van Israël”. En ze zwaaien met palmtakken om Hem eer te bewijzen.

Wat zal Here Jezus hier blij mee geweest zijn, denkt U niet? Is er eindelijk de erkenning dat Hij de Messias is? Dat Hij de verlosser is?

De Here Jezus barst in huilen uit. “Ach,” zegt Hij, “begrepen jullie maar wat werkelijk vrede voor jullie brengt, nu is het voor jullie verborgen”.

Want U weet het wel. De mensen verwachten eigenlijk een heel andere Messias. Zij verwachten een aards koninkrijk. Een sterke man die de Romeinen zou verjagen en het volk Israël weer tot glorie brengen. Een koning die al de profetieën over een geweldige toekomst voor Israël hier en nu zou vervullen. Maar het symbool van de nederige koning die niet op een strijdros rijdt maar op een ezelsveulen, ontgaat hen. En een Messias die verlossing brengt door zich in de dood te geven, is voor hen een onmogelijke gedachte. Zij hebben er geen besef van dat het grote probleem in deze wereld niet is de nationale zelfstandigheid en de aardse glorie voor het volk, maar de zonde en Gods vloek daarover.

Zes dagen later zullen ze massaal roepen; “Kruisig Hem”. Dan zal niemand meer met palmtakken zwaaien.

Kunt U zich voorstellen dat de Here Jezus die dit allemaal ziet en begrijpt in huilen uitbarst? Een volk dat de Schriften wel kent, die de Messias ook verwacht, maar alleen dát uit Gods woord aanneemt wat hen aanspreekt. Een Koning die komt om te bevrijden van aardse macht? Wat geweldig! Maar een koning die komt om te lijden en sterven en zo verlost van de schuld en zonde? Die moeten ze niet. Kruisig Hem maar!

Ook wij moeten hieruit leren. Gods woord aanvaarden in zijn geheel. Niet selectief er uit halen wat ons aanspreekt, of wat we aanvaardbaar achten en de rest laten liggen.

Je zegt dan gewoon, zoals heden ten dage gebeurt, oh, dat wat hier staat is tijdgebonden. Dat geldt nu niet meer. Of je beweert gewoon dat God dat niet zo letterlijk heeft bedoeld, het is maar een manier van spreken. Denk bijvoorbeeld maar aan wat heden ten dage geschreven wordt over de eerste hoofdstukken van Genesis, over wat geschreven wordt over de vrouw in het ambt of over homofilie, ja, zelfs over het borgtochtelijk lijden en sterven van onze Heiland!

Laten we hieruit leren om de Bijbel als Gods onfeilbaar woord in zijn geheel te aanvaarden.

Want niet voor niets spreekt de Here Jezus bij de intocht als hij, heel verdrietig, het ongeloof van de schare ziet, over het komende oordeel. Hij spreekt van vijanden die Jeruzalem gaan belegeren. Die de stad en zijn inwoners in het nauw brengen. De inwoners met hun kinderen zullen vertreden worden en de stad zullen zij verwoesten. Geen steen blijft op de andere staan. Nog geen veertig jaar later wordt Jeruzalem door de Romeinen verwoest en de inwoners voor een goot deel afgeslacht en de rest op de slavenmarkten verkocht.

“Omdat zij niet hebben begrepen wat tot hun vrede dient”, zegt de Heiland. Omdat ze niet Hem hebben geloofd. Omdat ze niet de tijd opmerkten dat God naar hun omzag.

Dus je kunt wel met palmtakken zwaaien, d.w.z. Jezus eer bewijzen, maar waar het op aan komt is, dat je zijn woorden gelooft. En Hem aanvaardt als de verlosser, de lijdende knecht des Heren, die de dood aan het kruis stierf om ons van de zondenschuld te verlossen.

Broeders en zusters, in deze tijd gedenken we weer Zijn lijden en sterven. Goede vrijdag komt er aan. En daarna is het Paasfeest. Het feest van de opgestane Heer. Ja, dan wordt zijn koningsmacht openbaar. Reeds nu is Hij de overste van de koningen der aarde. Straks wordt ook de laatste

belofte vervuld als wij als zijn uitverkoren volk getuige mogen zijn van zijn koningschap, dat zich dan voor ieder zal openbaren. Op een nieuwe aarde, waar het geloven is overgegaan in aanschouwen. Zullen we er allemaal bij zijn? Geloof dan Gods woord!

Lucas 19: 28 - 44

Bent U ook een geestelijk mens?

Dat is wat geweest daar in Jeruzalem. Op de Pinksterdag, toen Joden van de gehele toenmaals bekende wereld in de stad waren om het feest van de eerstelingen te vieren. Ineens, midden onder het feest, is er dat geluid van een geweldige windvlaag. Ieder vraagt zich af wat dat toch zal betekenen. En als de mensen dan samenstromen op de plaats waar het geluid vandaan komt, treffen zij daar de volgelingen van Jezus aan. Tot hun verbazing zijn er nog meer wonderlijke dingen te zien: tongen als van vuur op al die discipelen; en te horen: vreemde talen zoals de Geest hen gaf uit te spreken.

Is het een wonder dat al die vrome mannen samen stromen in verwondering en dat zij zich afvragen wat hier nu eigenlijk gebeurt. Want het is toch een wonder, dat al die mensen, afkomstig uit allerlei landen, zomaar in hun eigen taal horen van de grote werken die God heeft gedaan. Ze zijn er verlegen mee. Hoe kunnen die eenvoudige, Galileïsche mannen zoiets presteren? En ze vragen zich af wat dit toch mag betekenen.

Dan staat Petrus op en gaat hun verklaren wat er hier gebeurt. Eigenlijk, zegt Petrus, dat wat U hier ziet en hoort is niet iets nieuws, maar het is een nieuwe fase in het werk van God. Een nieuwe fase in het verlossingsplan dat al in het paradijs was bekend gemaakt en dat in de komst van Gods Zoon in deze wereld wordt waar gemaakt. Hij is in deze wereld gekomen om ons door zijn lijden en sterven weer met God te verzoenen. En als na de uitleg van Petrus dan de vraag wordt gesteld wat de hoorders dan moeten doen, is het antwoord heel duidelijk: laat U dopen in de naam van Jezus tot vergeving van de zonden en U zult de gave van de Heilige Geest ontvangen.

Die nieuwe fase is dus dat vanaf nu door de Heilige Geest het evangelie van de verlossing door Jezus Christus wordt gepredikt. En ook dat ieder die dat evangelie gelooft de gave van de Heilige Geest ontvangt. Jezus is nu niet meer op de aarde. Maar Hij heeft ons niet als wezen achtergelaten. Dat betekent dat wij niet zijn achtergelaten zonder verzorging. Hij beloofde de Heilige Geest te zenden die ons alles wat Hij heeft verwor-

ven zou deelachtig maken. Ja, die altijd bij ons zou blijven om ons telkens weer te troosten over onze zonden door op Christus te wijzen en op zijn volbrachte werk.

Dat is dus het blijvende werk van de Heilige Geest. Mensen brengen tot het geloof in Christus. En hoe doet de Heilige Geest dat dan? De Dordtse leerregels spreken daar heel mooi over. Een belangrijk middel is de prediking van het evangelie. Het Woord van God dat de blijde boodschap brengt van verlossing door het werk van Gods Zoon. Het woord van God is het zwaard van de Geest waarmee hij harde harten openbreekt. Daarbij komt dan die wonderlijke, onnaspeurlijke werking van de Geest in de harten van de uitverkorenen. Hij maakt levend wat dood was, wat onwillig was maakt Hij gewillig. Kortom, de Heilige Geest werkt de wedergeboorte. Hij scheidt een nieuwe mens. Een mens die door de Heilige Geest tot bekering is gebracht en nu ook zelf de Here wil dienen. Een mens die door de Heilige Geest wordt geleid en daardoor is hij nu een geestelijk mens geworden.

Broeders en zusters, dit is het grote geschenk van Pinksteren; het werk van de Heilige Geest in onze harten, zodat U en Ik weer kinderen van God mogen zijn. De Heilige Geest die ook ons leven wil heiligen, zodat we vruchten van geloof mogen voortbrengen.

Dat mag de realiteit zijn in ons aller leven. Daar moeten we ook uit leven. En we moeten er zuinig op zijn. Want niet voor niets staan er, vooral in het Nieuwe Testament allerlei waarschuwingen die ons op de goede weg willen houden.

We moeten oppassen dat wij de Heilige Geest niet bedroeven, door ons niet als geestelijke mensen te gedragen maar als vleselijke. In de brief aan de Korintiërs zegt de apostel Paulus dat als je niet in broederlijke eenheid leeft je een vleselijk mens bent, een onveranderd mens. Neem de waarschuwing ter harte en leef met je broeders en zusters samen in liefde. Ook in de brief aan de Efeziërs waarschuwt de apostel om de Heilige Geest door wie zij verzegeld zijn, niet te bedroeven. Geen bitterheid of kwaadaardigheid maar vriendelijkheid en barmhartigheid moet

je leven als geestelijk mens sieren. De omgang met elkaar is dus beslissend voor het leven uit de Heilige Geest.

Er is zelfs de waarschuwing om de Heilige Geest niet uit te doven. Dat gevaar bedreigt je als je bij de voortduur niet luistert naar de stem van de Heilige Geest die door Gods woord tot je spreekt. Als je voortdurend de prediking langs je heen laat gaan of het Bijbellezen veronachtzaamt, als de Here en zijn dienst niet meer het belangrijkste zijn in je leven. Dan bedroef je de Heilige Geest en op de lange duur is je hart zo verhard dat dat je de Heilige Geest geen stem meer geeft. Dan heb je de Geest gedood. Dat is toch voor U en mij een verschrikkelijk beeld?

Zullen we dit ter harte nemen, broeders en zusters? Zullen we ons te meer inspannen om vervuld te worden met de Heilige Geest, dat wil zeggen dat wij ons steeds meer zullen beijveren om naar Gods woord te leven? Zullen we ons beijveren om de vruchten van de Geest te tonen zoals ons in de brief aan de Galaten in hoofdstuk 5 wordt voorgehouden? Liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Dat is nogal wat, dat in die gewone dingen van alle dag het werk van de Heilige Geest zichtbaar wordt. En, broeders en zusters, als we dat rijtje van vruchten goed tot ons laten doordringen, wie is er dan onder ons die zich niet aangesproken voelt?

Daarom moeten we ons beijveren, dat is inspannen, om steeds meer naar dit woord te leven. En U weet het wel. Uit ons zelf zijn we hiertoe niet bekwaam. Hier is de rijke belofte dat de Heilige Geest ons te hulp komt. Hij wil, op ons gebed, ons leven steeds meer vernieuwen. Zodat we steeds meer vruchten van geloof en bekering zullen laten zien in ons leven. Hierover spreekt de Bijbel heel troostvol. Ja, geeft ons de zekerheid van het geloof. De zekerheid van de betrouwbaarheid van Gods werk in ons.

In de brief aan de Romeinen (hoofdstuk 8) wordt dat duidelijk gezegd: "Want die Hij te voren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot

gelijkvormigheid aan het beeld van Zoon”. Dat is het werk van de Heilige Geest. Ons omvormen tot we het beeld van Christus vertonen.

En de Geest werkt ook verder want: “die Hij tevoren bestemd heeft die heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft die heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft die heeft Hij ook verheerlijkt”. Dat is onze eindbestemming in Gods plan met U en mij, dat wij uiteindelijk verheerlijkt mogen worden.

Dat betekent een leven zonder zonde, in volmaaktheid, straks in het huis van onze Vader.

Ja, het is de moeite waard om nu al een geestelijk mens te zijn. Een mens die zich wil laten beheersen door de Heilige Geest. Die Geest zal ons, geestelijke mensen, straks brengen in de heerlijkheid.

Romeinen 8: 1 - 11

Houd vast wat U hebt!

In klein Azië waren zeven gemeenten. Alle gemeenten krijgen een brief. Een persoonlijke brief van de Heer van de kerk, de Here Jezus zelf. De brieven zijn geadresseerd aan de engelen van de gemeente, U weet dat daar de voorgangers mee zijn bedoeld. De engel van de kerk heeft de brief gelezen en gezien dat de brief voor de gehele gemeente is. De brief moet worden voorgelezen, waarschijnlijk in een samenkomst van de gemeente.

De brieven zijn allen verschillend van inhoud. In elke plaatselijke kerk is de situatie weer anders. En op die plaatselijke situatie gaat elke brief in. Elke brief begint met een aanduiding van de afzender zoals die in het begin van het boek Openbaringen voorkomt. We hebben dat samen gelezen. In die brieven worden de gemeenten soms geprezen om hun vast houden aan wat de Here heeft gezegd. Of ze worden gewaarschuwd tegen concrete gevaren en zonden in de gemeente. Het zijn pastorale brieven van de grote Herder aan zijn kudde.

Wat moeten wij, die ongeveer 2000 jaar later leven, doen met die oude brieven? Wij leven toch in een heel andere tijd? Broeders en zusters, als we goed opletten en om ons heen kijken in het kerkelijk leven, dan zien we dat de bemoedigingen en de waarschuwingen van de Heer van de kerk in onze tijd heel actueel zijn. De tijden zijn voortgegaan, maar de mensen zijn niet veranderd. Ook vandaag is er veel in de kerk waar de Here blij mee is, waarvoor Hij ons zou prijzen. Maar ook vandaag zijn de waarschuwingen die in de brieven staan waard om ter harte te worden genomen.

Wij willen met U eens zien naar de brief die onze Here schreef aan de gemeente te Philadelphia. Niet omdat deze brief in het bijzonder zou slaan op de situatie in onze gemeente. Eigenlijk zou je mogen zeggen dat elk van de zeven brieven op onze kerk slaat. Reken maar dat de gemeente van Philadelphia met grote aandacht heeft zitten luisteren toen die

brief werd voorgelezen. Een brief van de Koning van de kerk. Waarin zij rechtstreeks worden aangesproken.

Zouden wij ook niet met spanning naar de kerk gaan en ademloos luisteren als wij van te voren wisten dat er zo'n boodschap van Christus in de kerk zou zijn? Maar bedenk dan, dat hebben we toch elke zondag. Daar wordt toch het woord van de Koning van de kerk verkondigd. Zullen we daar voortaan eens wat meer aan denken?

In die brief stelt de Schrijver zich eerst voor. De Heilige en Waarachtige. Wat Hij zegt en doet is betrouwbaar. Want Hij is God. Zijn woord is waar. En Hij heeft de sleutel, waarmee Hij sluit en niemand opent, Hij opent en niemand sluit. In Zijn handen ligt alle macht. Ook om de toegang naar Gods troon te openen of te sluiten. Hij laat toe in het koninkrijk of sluit af. Hij heeft zelfs de sleutels van de dood en het dodenrijk.

Wat een macht in de handen van onze Heer. En wat een troost en beemoediging. Want Hij is toch onze verlosser. Onze lieve Here Jezus Christus, die met zijn bloed voor ons de weg naar Gods vaderhart heeft geopend. Die de dood en het dodenrijk overwon en ons eeuwig doet leven? Zo hanteert Hij toch de sleutels voor ons?

Hij heeft voor de gemeente in Philadelphia een deur geopend, zodat ze weer verder konden met het gemeentelijk leven. Het was een kleine gemeente, ze hadden maar kleine kracht. Maar, en daar gaat het om, zij hebben Zijn woord bewaard en Zijn naam niet verloochend. Zij hebben het bevel bewaard om Hem te blijven verwachten.

Kijk broeders en zusters, hier wordt een gemeente getekend die trouw is. Natuurlijk, zij deden dat niet in eigen kracht. Natuurlijk heeft de Heilige Geest daar krachtig gewerkt. En ook hun beste werken waren met zonde bevlekt, ook zij moesten van genade leven.

Maar hun kracht lag er in dat zij het woord van de Heer van de kerk hebben bewaard.

Daarin ligt het appèl dat die Heer van de kerk vandaag op ons doet. Ook wij mogen en moeten van genade leven. Maar dat is alleen mogelijk als we Zijn woord bewaren.

Metterdaad in het leven van elke dag. Trouw zijn en zijn Naam niet verloochenen. Niemand zal ons vandaag voor de keus stellen om Zijn naam te verloochenen met de bedreiging van gevangenis of dood. Maar we kunnen zijn naam ook ontrouw zijn in de gewone dingen van de dag. Als we niet naar Zijn woord leven, in de omgang met elkaar, of in ons spreken over elkaar of, ach vult U zelf maar in. Laten we elkaar maar steeds aansporen om trouw te zijn en naar Gods woord te leven. Om Zijn woord te bewaren.

Wat een rijke belofte volgt er dan. Omdat U het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal ik ook U bewaren voor de ure der verzoeking die over de hele aarde komen zal.

De ure der verzoeking. Weten wij er ook van mee te praten? Als U in Uw leven terug kijkt, ziet U dan die bewarende hand van uw Heer? Ieder heeft daar zo zijn eigen ervaringen mee. Maar ieder die hier zit zal toch moeten erkennen dat het de Here is die hem bewaard heeft bij het geloof. Want in ons aller leven is daar toch telkens weer die verzoeker geweest die probeerde ons af te brengen van het bewaren van Gods geboden? De bewaring is geen verdienste van ons, maar genadeloon voor wie de Here blijven verwachten.

En voor de toekomst geldt: houdt wat U hebt, opdat niemand Uw kroon neme.

Een aansporing om de strijd om te leven naar Gods wil tot het einde vol te houden. Houdt wat U hebt. Dat betekent niet dat alles wat in het verleden is bereikt bewaard moet blijven. De kerk is geen museum van oudheden. Christus zegt niet, dat je moet vasthouden wat je zelf hebt bereikt, maar houdt vast wat jullie hebben. Wat we dan hebben? We hebben Gods woord, Christus genade, de gave van de Heilige Geest. Houdt vast wil zeggen: leef vanuit de verlossing in Christus, de vergeving van de zonden.

Zo gaan we overwinnen en mogen we zijn een zuil in de tempel van God en op ons zal worden geschreven de naam van God en de naam van de Godsstad, het nieuwe Jeruzalem.

En op ons zal ook worden geschreven de nieuwe naam van onze Heer.

Broeders en zusters, wij weten niet wat dit allemaal inhoud. Een ding is zeker: het zal geweldig zijn. Wat geen oor heeft gehoord en wat in geen mensen hart is bedacht, heeft God klaargemaakt voor wie Hem verwachten. Wie een oor heeft die hore wat de Geest tot de gemeente zegt. Zult U goed luisteren zondags naar de preek?

Openbaringen 1: 9 - 20 en 3: 7 - 13

Blind of ziende?

Dat was een drukte, daar in Jeruzalem, op die sabbatdag. Het middelpunt van de oploop is Jezus. Hij heeft, toen hij over de straten van Jeruzalem wandelde, het oog laten vallen op een bedelaar, een man die vanaf zijn geboorte blind was. En terwijl Hij zijn aandacht op deze man vestigde keken ook zijn discipelen naar deze man. Ze kenden hem wel, de stakker. Zijn hele leven al was hij gehandicapt. Een zorg voor zichzelf en voor zijn ouders. Hij moest door te bedelen aan de kost zien te komen. En, zoals in die tijd het geloof was: dat die man blind was komt niet vanzelf, dit is een straf van God. Dat de mensen toen zo dachten bleek ook al bij een andere gelegenheid. Pilatus had toen, als strafmaatregel, het bloed van Galileïsche mannen met hun offers vermengd; ze waren dus tijdens het brengen van hun offer in de tempel vermoord. Toen meende het volk dat die mannen wel ergere zondaars waren dan anderen en zo door God waren gestraft. Jezus wijst deze gedachte af. Hij wijst dan op de toren van Siloam die instortte waardoor achttien mensen werden gedood. Deze mensen waren niet schuldiger dan anderen. En nu komen de discipelen ook weer met de vraag wie er gezondigd heeft, de man zelf of zijn ouders.

Ontdekkend moet het voor de mensen zijn geweest als Jezus zegt dat hier geen sprake is van schuld. Neen, deze man is blindgeboren, opdat de werken van God in hem openbaar zullen worden. Deze man was dus door de Here voorbestemd om het grote doel te dienen: In hem zal Gods werk openbaar worden.

Van de profeet Jeremia wordt ook gezegd dat de Here hem al kende voor hij in de schoot van zijn moeder werd gevormd, dat de Here hem toen al als profeet had bestemd.

Ook van farao wordt gezegd dat de Here hem heeft verwekt om aan hem zijn macht te tonen. In Psalm 139 wordt beleden dat de Here elk mens kent als hij nog niet geboren is.

Uit deze schriftgegevens kunnen we leren dat de Here met elk van ons zijn bedoeling heeft. Hij wil dat wij allen door ons leven zijn werk openbaar maken. Zoals die blindgeborene dat doel moest dienen, zo ook wij

allen. Nee, niet allen zullen wij zo de aandacht trekken als die man uit Jeruzalem. Maar allen, ieder op zijn eigen plaats, mag tonen wat Gods werk inhoudt. Want het is toch een werk van God als de Heilige Geest je tot geloof brengt.

U begrijpt wel wat het betekent dat in die blindgeborene Gods werk openbaar wordt. Door de genezing van de blinde mag weer eens blijken wie Jezus is. Hij is de verlosser, de van God gegeven Messias, die naar de aloude profetie ook blinden ziende maakt. Hij verlost niet alleen van allerlei kwalen, maar Hij is gekomen om te verlossen van de schuld. In Hem breekt het koninkrijk van God zich baan. De prediking van Jezus in het voorafgaande Bijbelgedeelte wordt door de genezing van deze man bevestigd. Want in dat vooraf gaande gedeelte heeft Jezus zich gepresenteerd als de gezondene van de Vader, als de Zoon van God.

Ook nu weer beklemtoont Hij dat Hij de gezondene is. Hij is het licht der wereld; zolang Hij in de wereld is laat Hij zijn licht schijnen. Het licht van het evangelie van het komende koninkrijk. Ja, Jezus geneest de man, op een bijzondere manier. Speeksel, slijk op de ogen en wassen in het badwater Siloam. En dan, wat een wonder, als de man bij Jezus terug komt kan hij zien.

En dan komt er een grote verwarring. Eerst bij de mensen die hem kenden als blinde bedelaar en die zich afvragen of hij wel dezelfde persoon is. Als hij dan vertelt wat er gebeurd is, vragen ze in ongeloof waar dan wel die man is die hem heeft genezen. Het enige wat de man weet is dat Hij Jezus heet en dat hij genezen is. Hij heeft hem toch immers niet kunnen zien? Telkens opnieuw moet hij zijn verhaal vertellen. Ook nog eens aan de Farizeeën. Die raken ook verdeeld. De één zegt dat iemand die op de sabbat geneest niet van God kan komen en anderen zeggen dat Jezus een bijzonder mens is, want een gewoon zondig mens kan toch niet zulke wonderen doen? Als ze dan aan de man zelf vragen wat hij er van vindt, zegt deze dat Jezus wel een profeet moet zijn.

Het ongeloof van de joden, dat zijn de vooraanstaanden, is zo groot dat zij niet geloven dat de man blind was, tot zijn ouders erbij worden ge-

haald. Hoe kan dat nu, zeggen de joden, dat hij eerste blind was en nu kan zien? De ouders zijn bang, bang om te belijden dat hier een messiaans wonder is gebeurd. Want ieder wist, dat, als je zei dat Jezus de Messias was, je dan uit de synagoge zou worden gebannen. Dan hoorde je niet meer bij Gods volk. Daarom zeggen de ouders: "Vraag het hem zelf maar, hij is oud genoeg om voor zichzelf te spreken."

De Farizeeën volharden in hun ongeloof. Weer wordt de man onder-vraagd en ze willen hem pressen om te zeggen dat Jezus een gewoon zondig mens is. De genezen blinde wordt ongeduldig. Hij zegt, ik weet één ding en dat is dat ik eerst blind was en nu kan zien en of de man die mij genezen heeft een zondaar is weet ik niet. Als ze dan voor de zoveelste maal vragen: "Wat heeft Jezus dan wel gedaan?" wordt de man het zat. "Waarom wilt U het toch weer horen, wilt U soms discipelen van Jezus worden?" zegt hij. Voor mij, is het duidelijk, als iemand zulke dingen kan doen die Jezus heeft gedaan, moet Hij wel van God komen. Een gewoon zondig mens kan zulke wonderen niet doen.

Als de man zo zijn geloof belijdt in Diegene die hem heeft genezen, wordt over hem het vonnis voltrokken. In grote woede wordt hij uit de synagoge geworpen. De band met het volk van God wordt doorgesneden. Hij staat daar eenzaam, door zijn volksgenoten verlaten en veracht. Hij hoort er niet meer bij!

Dan in die grote nood is daar Jezus. Hij zoekt de man op en herinnert hem als het ware aan zijn belijdenis voor de Farizeeën. Hij vraagt hem, gelooft U in de Zoon des mensen? En dan is er, op Jezus woord, de herkenning en de man aanbidt zijn verlosser en Heiland.

Het is een aangrijpende geschiedenis, die ons Jezus laat zien in Zijn worsteling om zijn volk te redden. We mogen Hem zien als de Messias die door de overgrote meerderheid van zijn volk in ongeloof wordt verworpen. Die in zijn barmhartigheid ook opzoekt die voor Hem kiezen.

Dit evangelie komt ook tot ons. Want zegt Jezus, Ik ben tot een oordeel in de wereld gekomen. Dat betekent, dat wie mij ontmoet een keuze zal moeten maken. Voor of tegen Mij. Hij is gekomen, zegt Hij, opdat wie niet zien, zien mogen en wie zien blind worden. Dat betekent dat ieder

die Zijn woord gelooft en Hem aanvaardt als verlosser het leven ontvangt; maar ieder die meent Hem niet nodig te hebben die blijven in hun zonde en vallen onder het oordeel.

Broeders en zusters, wat een genade dat Hij ook ons heeft opgezocht. Dat wij Hem mogen kennen als onze verlosser. Dat Hij onze blinde ogen geopend heeft voor het evangelie. Wat een troost dat Hij ons al voor onze geboorte heeft gezien en ook met ons Zijn plan ten uitvoer brengt. Dat wij in ons leven Gods grote werk van verlossing mogen laten zien in de wereld om ons heen.

En broeders en zusters, wij weten waar zijn grote plan met ons naar toe voert. We mogen straks allemaal thuis komen in het huis van onze Vader. De Here Jezus zal ons daar Zelf brengen. Hij heeft het beloofd.

Johannes 9: 1 - 16 en 24 - 39